

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/48/2023
Identifikačné číslo spisu:	6120249939
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6120249939.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., Trenčín, 1. mája 173/11, IČO: 47 234 679, proti žalovanej D. C., narodenej XX.. A. XXXX, X. X., L. Z. XXXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s.r.o., Prešov, Duchnovičovo námestie 1, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 5 937,12 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 24Csp/79/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. septembra 2022 sp. zn. 9CoCsp/40/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 26. apríla 2022, č. k. 24Csp/79/2020-235 (výrok I.), ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu vo výške 5 937,12 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy vo výške 5 639,60 eura od 28. júna 2019 do zaplatenia a žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov konania v celom rozsahu v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia po skutkovej stránke uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia žalovanej sumy s príslušenstvom titulom nevrátenia úveru vo výške 5 810 eur, ktorý žalovanej poskytla. Súd prvej inštancie rozsudkom z 24. novembra 2020, č. k. 24Csp/79/2020-132 (v poradí prvým) žalobu zamietol, nakoľko za nesporné považoval skutkové tvrdenie žalovanej, že žalobkyňa jej úver v tvrdennej výške neposkytla. Uznesením z 30. septembra 2021, č. k. 9CoCsp/28/2021-195, Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, za účelom vyhodnotenia

jednotlivých dôkazov a žalobkyňou opísaného skutkového stavu v žalobe.

1.2. Súd prvej inštancie pri novom konaní a rozhodovaní prihladol na skutkové tvrdenia, ktoré žalobkyňa uviedla v odvolacom konaní. Vykonával dokazovanie uzavretou zmluvou o úvere a prílohou k nej, výpisom z úverového účtu žalovanej, obchodnými podmienkami žalobkyne a listinami súvisiacimi so skúmaním schopnosti žalovanej splácať poskytnutý úver. Konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 19. septembra 2018 žalobkyňa ako veriteľ uzavrel so žalovanou ako dlžníčkou zmluvu o úvere, predmetom ktorej bol úver vo výške 5 810 eur, ktorý mal byť prevedený na špeciálny účet žalobkyne a použitý na úhradu iných dlhov žalovanej, ktorý sa zaviazala vrátiť 84 mesačnými splátkami vo výške po 115,27 eura. Medzi stranami sporu rovnako nebolo sporné, že súčasťou uzavretej zmluvy o úvere bola aj príloha č. 1, podľa ktorej žalobkyňa časť poskytnutého úveru vo výške 5 549 eur použije na úhradu iných dlhov žalovanej uvedených v tejto prílohe a časť úveru vo výške 261 eur prevedie na bežný účet žalovanej v banke. Z výpisu z uvedeného špeciálneho účtu žalobkyne prvoinštančný súd zistil, že žalobkyňa poskytla žalovanej predmetný úver spôsobom, vyplývajúcim z prílohy č. 1 uzavretej zmluvy o úvere. Z výpisu z jej úverového účtu napokon zistil, že žalovaná žalobkyni nevrátila časť poskytnutého úveru vo výške žalovanej sumy, pozostávajúcej z nevrátenej istiny vo výške 5 639,60 eura a z úroku vo výške 297,52 eura. Súd prvej inštancie taktiež nezistil, že by žalobkyňa pri skúmaní schopnosti žalovanej splácať poskytnutý úver nepostupovala s odbornou starostlivosťou. Žalobkyňa doplnením svojich skutkových tvrdení o skúmaní jej schopnosti splácať predmetný úver žalobu nezmenila, toto doplnenie bolo potrebné považovať len za prostriedok procesného útoku a procesnej obrany vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej, že túto jej schopnosť žalobkyňa neskúmala, prípadne pri jej skúmaní nepostupovala s odbornou starostlivosťou. Žalobkyňa predložila interný dokument o skúmaní bonity, úverovú správu z registrov dlžníkov a výpis z bežného účtu žalovanej z banky. Z týchto listín súd zistil, že žalobkyňa zisťovala údaje o jej príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave a prihládala na údaje z príslušnej databázy alebo registra. Súd prvej inštancie považoval skúmanie schopnosti žalovanej splácať poskytnutý úver za dostatočné, pričom žalovaná neuviedla žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré by malo byť toto skúmanie považované za nie s odbornou starostlivosťou. Dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a v celom rozsahu jej preto vyhovel. Spolu s nárokom na zaplatenie žalovanej sumy priznal žalobkyni aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania z nevrátenej istiny poskytnutého úveru odo dňa nasledujúceho po uplynutí jej predčasnej splatnosti. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a odvolanie žalovanej posúdil ako nedôvodné. Pokiaľ žalovaná poukazovala na to, že prostriedky procesného útoku žalobkyne o spôsobe použitia poskytnutého úveru boli predložené neskoro - až v odvolacom konaní, ako aj listiny na ich preukázanie, v dôsledku čoho sa jedná o nepripustné novoty, odvolací súd zdôraznil, že spôsob použitia poskytnutého úveru (časť na úhradu záväzkov a časť prevedená bezhotovostne) vyplynul už z listín predložených žalobkyňou už v prvoinštančnom konaní a to najmä z predloženej zmluvy, ktorej uzavretie žalovaná nespochybnila. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnej miere venoval svoju pozornosť skúmaniu, či žalobkyňa pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver postupovala s odbornou starostlivosťou a dospel k správne mu záveru, keď vychádzajúc z predložených listín (z interného dokumentu o skúmaní bonity, úverovej správy z registrov dlžníkov a z výpisu z bežného účtu) považoval skúmanie bonity žalovanej za dostatočné. Tieto listiny preukazujú, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno svedčiace o tom, že konala s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd v tomto smere doplnil, že zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 19. septembra 2018 vyplynulo, že časť úveru slúžila k úhrade záväzkov, medzi ktorými boli aj záväzky voči žalobkyni z iných zmlúv ako to vyplýva z listiny - Príkaz k úhrade, predloženej žalobkyňou k vyjadreniu k odporu žalovanej. Z uvedeného je preto zrejmé, že pri podpisovaní zmluvy žalovaná voči žalobkyni nevystupovala ako nový klient, žalobkyňa mala dostatočný záber informácií o žalovanej a okrem iných ukazovateľov, žalobkyňa poznala aj predošlú platobnú disciplínu žalovanej. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne. Mal za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na

prejednávanej veci a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré zároveň v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko jej trovy zo spisu nevyplyvajú.

3. Proti uvedenému rozsudku žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) podala dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Mala za to, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konkrétne tým, že ešte pred vydaním napadnutého rozsudku odvolací súd vydal uznesenie, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Martin z 24. novembra 2020, č.k. 24Csp/79/2020-132, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne v celom rozsahu z dôvodu, že žalobkyňa v konaní nepreukázala základnú podmienku dôvodnosti žaloby, a to samotné poskytnutie úveru, respektíve rozsah, v akom bol poskytnutý. Žalovaná namietala, že z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Žiline je zrejmé, že odvolací súd vychádzal nie z uplatnených prostriedkov procesného útoku žalobkyne a uplatnených prostriedkov procesnej obrany žalovanej, ale z nikým netvrdeného obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 19. septembra 2018 medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovanou ako spotrebiteľom, konal tak v rozpore s ustanovením § 150 CSP. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie správne vo svojom skoršom rozhodnutí vychádzal z toho, že bolo nesporné, že žalobkyňa ako veriteľ neposkytla žalovanej ako spotrebiteľovi spotrebiteľský úver (len uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere neznamena aj reálne poskytnutie finančných prostriedkov, uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere má za následok iba záväzok veriteľa poskytnúť spotrebiteľovi finančné prostriedky). Odvolací súd ale vo svojom zrušujúcom uznesení spochybnil tento sporný skutkový stav, ku ktorému mala niest' dôkazné bremeno žalobkyňa, pričom prihliadal na nezákonné novoty žalobkyne uplatnené v odvolacom konaní. Žalovaná mala za to, že odvolací súd nezákonným spôsobom zrušil skorší rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý žalobu pôvodne zamietol, a preto rozhodnutie napadnutého rozsudku Okresného súdu Martin z 26. apríla 2022 sp. zn. 24Csp/79/2020 je založené na takých prostriedkoch procesného útoku, ktoré boli vykonané v rozpore s požiadavkou správneho procesného postupu a ktorý tak znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (bod II.1 dovolania).

3.1. V bode II.2 dovolania žalovaná namietala svojvoľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, pretože nemá oporu v platnom právnom stave, a ako taký je nepreskúmateľný. Žalovaná uviedla, že povinnosť žalobkyne ako veriteľa skúmať bonitu žalovanej ako spotrebiteľa upravená v čase uzatvárania zmluvy (1) zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to v § 7 odsek 1 až 42, ako aj v ustanovení § 11 odsek 2 a (2) opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017 zo 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v znení neskorších predpisov. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie, ale ani odvolací súd žiadne z týchto ustanovení na prejednávanú vec neaplikovali, čím nesprávnym procesným postupom znemožnili žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odhliadnuc od uvedeného, teda bez ohľadu na to, či vo veci je potrebné aplikovať ustanovenia ods. 19 až 23 § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, z obsahu spisu podľa názoru žalovanej jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalobkyňa ako pôvodný veriteľ neunesla bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno k tomu, že by splnila predpoklady uvedené v ustanovení § 7 ods. 1 až 18 a § 7 ods. 26 až 42 o spotrebiteľských úveroch, čo neumožňovalo žalobkyni ako pôvodnému veriteľovi vyhlásiť predčasnú splatnosť spotrebiteľského úveru a neopravňovalo žalobkyňu ako veriteľa na riadne úroky, a to z dôvodu sankcie uvedenej v ustanovení § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd napriek tomu mal za to, že žalobkyňa podľa obsahu spisu celkom jednoznačne uniesla dôkazné bremeno svedčiace o tom, že konala s odbornou starostlivosťou, a priznal jej celé žalobou požadované plnenie, teda vrátane riadnych úrokov a vychádzajúc z predpokladu, že spotrebiteľský úver bol platne zosplatený. Žalovaná mala za to, že výklad súdu je tak zjavne neudržateľný a svojvoľný, nemajúci žiadnu, nie to ešte presvedčivú oporu ani v skutkovom ani v právnom stave. Žalovaná dovolaciemu súdu navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Pokiaľ žalovaná v dovolaní uviedla dovolací dôvod vyplývajúci z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že o tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 431 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí ako/prečo v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

14. V danom prípade dovolací súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že žalovaná v bode II.1 dovolania namietala nesprávny procesný odvolacieho súdu spočívajúci v tom, „...že ešte pred vydaním napadnutého rozsudku vydal uznesenie z 30. septembra 2021, č.k. 9CoCsp/28/2021-195, ktorým zrušil pôvodný rozsudok Okresného súdu Martin z 24. novembra 2020, č.k. 24Csp/79/2020-132, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol...“.

15. K uvedenému dovolací súd uvádza, že dovolanie v tejto časti nesmeruje proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu, ale voči právoplatnému uzneseniu krajského súdu, ktoré dovolaním napadnutému rozsudku v konaní predchádzalo, dovolací súd preto nemohol prihliadnuť na námietky dovolateľky smerujúce proti tomuto skoršiemu uzneseniu krajského súdu a považuje ich za irrelevantné. V konečnom dôsledku dovolanie proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu ani nebolo prípustné (viď napr. 4 Cdo 64/2022).

16. V bode II.2 dovolania žalovaná namietala hodnotenie dôkazov vykonaných súdmi nižších inštancií ohľadom porušenia povinností žalovanej konať s odbornou starostlivosťou, ako aj nedostatočné vysporiadanie sa s uplatnenými odvolaciami dôvodmi odvolacím súdom. Dovolací súd nepovažoval uplatnený dôvod za relevantný z dôvodu, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v správnosti záveru, že nešlo o neprípustné novoty predložené neskoro, až v odvolacom konaní, nakoľko spôsob použitia poskytnutého úveru (časť na úhradu záväzkov a časť prevedená bezhotovostne) vyplynul už z listín predložených žalobkyňou v konaní pred súdom prvej inštancie a to najmä z predloženej zmluvy, ktorej uzavretie žalovaná nespochybnila. Odvolací súd považoval za správny i záver súdu prvej inštancie v prípade skúmania, či žalobca pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver postupoval s odbornou starostlivosťou, keď vychádzajúc z predložených listín (z interného dokumentu o skúmaní bonity, úverovej správy z registrov dlžníkov a z výpisu z bežného účtu) považoval skúmanie bonity žalovanej za dostatočné. Tieto listiny, podľa názoru odvolacieho súdu preukazujú, že žalobca uniesol dôkazné bremeno svedčiace o tom, že konal s odbornou starostlivosťou. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu podľa názoru dovolacieho súdu spĺňa náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 393 ods. 2 v spojení s

ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

17. K námietke žalovanej, že sudy nižších inšancií nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, tým že neaplikovali právne predpisy, týkajúce sa povinnosti žalobkyne ako veriteľa skúmať bonitu žalovanej ako spotrebiteľa v čase uzatvárania zmluvy, považuje dovolací súd za irelevantnú, nakoľko prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci.

17.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Po 1. júli 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá teda vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej, v ktorom namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.